

4 noiembrie 2018 • **DUMINICA A 31-A D.P.A.** • **Ss. Carol Borromeo, ep.; Felix de Valois, pustnic**

LECTURA I

Ascultă, Israele: să-l iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, din toată inima!

Citire din cartea Deuteronomului 6,2-6

Moise a spus poporului, zicând: „Să te temi de Domnul Dumnezeul tău, ca să păzești toate hotărârile și toate poruncile sale pe care eu ți le dau, tu, fiul tău, fiul fiului tău, în toate zilele vieții tale și ca să ți se lungească zilele! Ascultă, Israele, și bagă de seamă să împlinești, ca să-ți fie bine și să te înmulțești mult în țara în care curge lapte și miere, după cum ți-a spus Domnul Dumnezeul părinților tăi: «Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn. Să-l iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din toată puterea ta! Să fie aceste cuvinte pe care ți le poruncesc astăzi în inima ta!»”

Cuvântul Domnului

PSALMUL RESPONSORIAL

Ps 17(18),2b-4.47 și 51ab (R.: 2)

R.: Te iubesc, Doamne, tu ești tăria mea!

Te iubesc, Doamne, tăria mea,
Doamne, stânca mea,
fortăreața mea și eliberatorul meu. **R.**

Dumnezeul meu, stânca mea
în care mi-am căutat refugiu,
scutul meu, cornul mântuirii mele și
scăparea mea.

Îl invoc pe Domnul, cel vrednic de
laudă,
și sunt eliberat de dușmanii mei. **R.**

Viu este Domnul și binecuvântată
este stânca mea
și preainălțat este Dumnezeul mântuirii mele!

El dă mari izbânzi regelui său,
arată milostivire față de unsul său. **R.**

LECTURA A II-A

Isus, pentru că rămâne în veci, are o preoție netrecătoare.

Citire din Scrisoarea către Evrei 7,23-28

Fraților, în vechea alianță, erau mai mulți cei care deveneau preoți, pentru că moartea îi împiedica să dureze, dar el, pentru că rămâne în veci, are o preoție netrecătoare. De aceea, el poate să mântuiască definitiv pe cei care se apropie prin el de Dumnezeu, căci este totdeauna viu pentru a interveni în favoarea lor. Într-adevăr, de un astfel de mare preot avem nevoie: sfânt, nevinovat, fără pată, separat de păcătoși, mai presus de ceruri; el nu are nevoie, ca marii preoți, să aducă jertfă în fiecare zi, mai întâi pentru păcatele proprii și apoi pentru cele ale poporului: aceasta a făcut-o o dată pentru totdeauna, jertfindu-se pe sine însuși. De fapt, Legea stabilește ca mari preoți oameni care au slăbiciuni, dar cuvântul jurământului, venit în urma Legii, îl constituie pe Fiul care este desăvârșit pentru totdeauna.

Cuvântul Domnului

ACLAMAȚIE LA EVANGHELIE

In 14,23bc

(Aleluia) Dacă cineva mă iubește, va păzi cuvântul meu; Tatăl meu îl va iubi și vom veni la el, spune Domnul. (Aleluia)

EVANGHELIA

**Să-l iubești pe Domnul
Dumnezeul tău! Să-l iubești pe
aproapele tău!**

*Citire din Evanghelia Domnului
nostru Isus Cristos după sfântul
Marcu 12,28b-34*

În acel timp, unul dintre cărturari s-a apropiat de Isus și l-a întrebat: „Care este prima dintre toate poruncile?” Isus i-a răspuns: „Prima este: «Ascultă, Israele: Domnul

Dumnezeul nostru este singurul Domn. Să-l iubești pe Domnul Dumnezeu tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta!» A doua este aceasta: «Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!» Nu este nicio altă poruncă mai mare decât acestea”. Cărturarul i-a zis: „Bine, învățătorule, adevărat ai spus că el este unul singur și că nu este altul în afară de el și a-l iubi pe el din toată inima, din tot cugetul și din toată puterea și a-l iubi pe aproapele ca pe tine însuși este mai mult decât toate arderile de tot și decât toate jertfele”. Isus, văzând că a răspuns inteligent, i-a spus: „Nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu”. Și nimeni nu îndrăznește să-l mai întrebe.

Cuvântul Domnului

O întrebare de genul Care este cea dintâi dintre toate poruncile? era una obișnuită în disputele rabinice din timpul lui Isus. Dat fiind că învățații puseseră în evidență în Legea lui Moise nu mai puțin de 613 prescrieri de respectat cu strictețe dintre care 365 erau formulate în mod negativ (să nu... !) și numai 248 în mod pozitiv (să... !), întrebarea cărturarului ce se adresează lui Isus pare a fi cât se poate de legitimă. În fond, care ar fi, între toate aceste prescrieri, cea mai importantă? Această întrebare nu trebuie percepută, totuși, ca ivită din nevoia de a ierarhiza prescrierile, ci din aceea de a clarifica exigențele etice (mai precis cele legate de comportamentul corect). În răspunsul său, Isus face, mai întâi, trimitere la rugăciunea pe care orice evreu o recită dimineața și seara: Ascultă, Israele: Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn... (Dt 6, 4-5), rugăciune prin care își afirmă credința în Dumnezeu unic. O astfel de referință se dovedește a fi fundamentală, întrucât doar Dumnezeu unic este cel care trezește și angajează elanul cel mai profund și mai spontan din interiorul persoanei umane: să-l iubești pe Domnul Dumnezeu tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta. În plus, acest elan de iubire nu este altceva decât răspunsul la grija și ajutorul arătat de Dumnezeu față de om în situații foarte concrete.

După un astfel de răspuns, Isus s-ar fi putut opri, întrucât cărturarul nu a cerut să-i indice decât o poruncă, pe cea dintâi. Dar El își continuă răspunsul, legând de porunca iubirii față de Dumnezeu pe cea a iubirii față de aproapele. Această poruncă la care se referă Isus este enunțată în cartea Leviticului (19, 18): Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Domnul. Ceea ce se cere în acest verset este un angajament real, activ, în care celălalt (și nu eu) este măsura. Potrivit acestei porunci, noi nu suntem chemați să facem pentru celălalt doar ceea ce am face fiecare pentru noi înșine, ci să ne îndreptăm către celălalt cu aceeași iubire pe care o arătăm fiecare față de noi înșine. Or, o astfel de iubire nu își poate afla sursa decât în Dumnezeu. Originalitatea răspunsului lui Isus stă mai puțin în conținutul său, desprins din Vechiul Testament, cât mai ales în faptul că iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele își află de acum înainte în Isus adevărata sursă și consistența sa ultimă. Într-adevăr, dăruirea și jertfa propriei sale vieți depășește toate ofrandele și sacrificiile de la Templul de la Ierusalim. Ce diferită este această viziune de ceea ce ne înconjoară pe noi astăzi! Și totuși, ce ne inspiră nouă un astfel de mod de a vedea lucrurile? Ar putea deveni Isus modelul nostru de a ne dărui și a ne jertfi pentru aproapele, măcar din când în când?

Pr. dr. Tarciziu Șerban

Sfântul săptămânii

Leon cel Mare (+ 461)

Locul și data nașterii sunt necunoscute. A fost arhidiacon, consilier al Papei Celestin I și al Papei Sixt al III-lea. A fost trimis de Valentin în Galia cu misiunea de a aduce pacea acolo. În jurul anului 440 este ales papă. A fost un papă energic, i-a combătut pe manihei și priscilianiști. A fost cel dintâi papă căruia i s-a dat supranumele de „cel Mare”, atât pentru învățatura transmisă poporului lui Dumnezeu prin cuvântul său plin de înțelepciune, cât și pentru susținerea cu tărie a învățaturii corecte despre Întrupare în cadrul Conciliului Ecumenic de la Calcedon.

Calendarul săptămânii 4-11 noiembrie 2018

		DUMINICA A 31-A D.P.A.; Ss. Carol Borromeo, ep.; Felix de Valois, pustnic
4	D	
5	L	Sf. Grigore Lakota, ep. m.
6	M	Sf. Leonard, pustnic
7	M	Sf. Villibrord, ep.
8	J	Sf. Adeodat, pp.; Fer. Ioan Duns Scotus, pr.
9	V	SFINȚINEREA BAZILICII DIN LATERAN
10	S	Ss. Leon cel Mare, pp. înv. **; Oreste, m.
11	D	DUMINICA A 32-A D.P.A.; Ss. Martin din Tours, ep.; Marina, fc. m.; Fer. Alice, fc. m.

Gândul săptămânii

„Așteaptă moartea nu ca un condamnat, ci ca un luptător.”
(Fericitul Vladimir Ghika)

© 2018 don Giovanni Berti, gioba.it

